

Arrest

nr. 235 969 van 25 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN & J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. BRAUN *loco* advocaat D. ANDRIEN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 februari 2018 toe op het Belgische grondgebied en diende op 6 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 28 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 14 maart 2019 (RvV 14 maart 2019, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 9 mei 2019 een tweede verzoek in om internationale bescherming. De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek op 19 juli 2019 niet ontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een soennitische Irakees van Koerdische origine te zijn, geboren op 8 augustus 1991 in het dorp Hame, district Sinjar (Shingal), provincie Ninewa. U behoort tot de stam Gulli. In Hame woonde u samen met uw vader, moeder, broer Ak.(…) en zussen Am.(…) en S.(…). U liep school tot het zesde jaar lager onderwijs en werkte daarna als herder samen met uw vader.

Begin augustus 2014, rond 11 uur in de ochtend, werd uw vader opgebeld door een vriend te Sinjar dewelke hem waarschuwde dat Islamitische Staat/Daesh in de buurt was en dat jullie dienden te vluchten. Daesh was op dat moment immers enkele yezidorpen zoals Kocho binnengevallen. Jullie konden mee in de auto van uw buurman A.(…) M.(…) en vluchtten naar de berg van Sinjar. Jullie verbleven daar gedurende tien dagen en trokken vervolgens richting Syrië. Jullie staken de grens met Syrië via Semalka over en trokken naar een Syrisch kamp. Omdat jullie wilden terugkeren naar Irak, verlieten jullie het kamp echter na twee dagen. Jullie verbleven twee maanden in een verlaten huis in de buurt van Zakho en verhuisden vervolgens naar Khra Babke, een dorp nabij Zakho, provincie Dohuk waar uw vader een huurhuis had gevonden. In Khra Babke startte uw broer een eigen zaak in de bouwsector waarin u af en toe meehielp. Verder deed u de voorbije jaren niets. Omwille van de moeilijke economische situatie in Khra Babke, besloot u te vertrekken uit Irak. Uw broer leende geld aan een vriend om uw reis te kunnen betalen en regelde uw visum naar Turkije en een smokkelaar. U verliet Irak eind januari 2018 op legale wijze met de bus naar Turkije. Van daaruit reisde u met behulp van een smokkelaar die door uw broer werd geregeld met de auto richting België. U arriveerde in België op 14 februari 2018 en diende op 6 maart 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in omwille van uw vrees ten aanzien van ‘Daesh’ en ‘al-Hashd al-Shaabi’.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u uw originele identiteitskaart en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort neer.

Op 28 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd op 14 maart 2019. U ging niet in cassatieberoep.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende hier op 9 mei 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Voor uw tweede verzoek om internationale bescherming haalt u geen nieuwe elementen aan en steunt u zich op de motieven die u in uw eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald. U herhaalt dat u afkomstig bent uit het dorp Hame, provincie Ninewa, en legt hiernaast enkele bijkomende documenten voor ter staving van uw herkomst, met name: uw nationaliteitsbewijs, uw geboorteakte, een getuigschrift van de mokhtar van de wijk en een document van uw school.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op het asielrelaas dat u in het kader van uw initiële verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, met name uw herkomst uit het dorp Hame in het district Sinjar, provincie Ninewa, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek om internationale bescherming reeds door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het CGVS kwam in de beslissing van 28 mei 2018 tot de vaststelling dat er geen geloof gehecht kon worden aan de door u voorgehouden herkomst uit het dorp Hame, provincie Ninewa, en vermoedde daarentegen dat u afkomstig bent uit de Koerdische Autonome Regio, Noord-Irak. Daarenboven oordeelde het CGVS voorts dat er toen, voor burgers, in de Koerdische Autonome Regio, Noord-Irak geen reëel risico bestond op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De exacte motieven op basis waarvan het CGVS tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende uiteengezet in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing werd bovendien bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 14 maart 2019 en geniet bijgevolg kracht van gewijsde, waardoor de vastgestelde ongeloofwaardigheid en de erin aangehaalde motieven vaststaan en niet langer kunnen worden betwist.

Heden, in het kader van uw tweede en huidig verzoek, brengt u geen nieuwe elementen aan en volhardt u in uw verklaringen afgelegd in het kader van uw voorgaand verzoek. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aflegt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, nl. uw herkomst uit het dorp Hame in de provincie Ninewa (zie Verklaring volgend verzoek DVZ, dd. 5 juni 2019, vraag 15 en 17), wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst en asielrelaas.

Wat betreft de door u voorgelegde documenten ter staving van uw herkomst dient opgemerkt te worden dat documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van plausibele en geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Gezien de reeds aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen en herkomst volstaan deze documenten op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Hierbij dient voor de volledigheid nog aan toegevoegd te worden dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten, ook identiteitsstukken zoals ook de identiteitskaart, het nationaliteitsbewijs ea., vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude"). De bewijswaarde van dergelijke documenten is dus zeer gering.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Irak regionaal erg verschillend te zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Koerdische Autonome Regio (KAR) kent een zekere mate van stabiliteit en efficiënt optredende veiligheidsdiensten.

Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en PMU verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olieinkomsten verloor. Na het Koerdische onafhankelijkheidsreferendum kampt de regio met een zware politieke crisis en machtsstrijd tussen de Koerdische partijen, alsook een diepe economische crisis. De aanhoudende spanningen met de centraal-Iraakse regering omtrent de verdeling van de olie-export en de inkomstenverdeling hiervan, alsook de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden zet de relaties tussen de KRG en de Centraal-Iraakse regering op scherp, maar heeft tot op heden weinig impact op de veiligheidssituatie in de KAR.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIL af. Het door ISIL uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIL verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. ISIL maakt hierbij gebruik van guerrillatactieken en voert vanuit afgelegen rurale gebieden kleinschalige, doelgerichte aanvallen uit, waarbij zowel leden van het ISF, pro-regeringsgezinde gewapende groeperingen en burgers gevisieerd worden. Het terreurgeweld in de KAR is veel minder frequent dan elders in Irak. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. Er vonden de voorbije vijf jaar drie grootschalige aanslagen plaats in de KAR, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen viel een beperkt aantal burgerdoden. Sinds 2016 vonden er geen terroristische aanslagen plaats waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Daarnaast vonden in de KAR een aantal geïsoleerde en kleinschalige aanvallen van IS plaats. Hierbij vallen weinig tot geen burgerslachtoffers. Niettegenstaande de KAR relatief gespaard blijft van ISIL-activiteiten, geniet ISIL steun in het gebied rond het Halabja-gebergte, en is het erin geslaagd zijn draagvlak en invloed uit te breiden tot voorbij het Halabja-gebergte, mede door lokale Koerdische strijders te rekruteren. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Koerdische autoriteiten sinds januari 2018 meerdere vermeende ISIL-cellen hebben opgerold, voornamelijk in de provincie Suleymaniah. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Koerdische veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in het gebied aan de grens met Iran en Turkije, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. Sinds er op 25 juli 2015 een einde kwam aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK, voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtig en dunbevolkt grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter ook naburige Koerdische dorpen getroffen. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. In december 2017 begon het Turkse leger ook grondoffensieven uit te voeren op Iraaks grondgebied, waardoor de aanwezigheid van Turkse militairen in de rurale gebieden in Dohuk en Erbil toenam. Aan deze grondoffensieven kwam een einde nadat de Iraakse premier in september 2018 aan de federale grensautoriteiten de opdracht gaf de bewaking van de grens met Turkije te versterken.

Sinds een viertal jaar voert Iran, in de strijd tegen Koerdische rebellen, opnieuw sporadisch aanvallen uit op de Noord-Iraakse, meer bepaald op KDPI-doelwitten. De aanval in september 2018, waarbij Iran het hoofdkwartier van de KDPI viseerde, was de eerste Iraanse aanval waarbij er burgerslachtoffers te betreuren vielen.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de Koerdische Autonome Regio niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq._internal_mobility.pdf

of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers over luchthavens beschikt in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Sinds eind maart 2018 zijn terug rechtsreeks vluchten uit het buitenland, inclusief Europese steden, naar de KAR operationeel. Verschillende internationale

luchtvaartmaatschappijen lasten de Koerdische luchthavens opnieuw in hun vluchtschema's in. De Turkse nationale vliegtuigmaatschappij Turkish Airlines besliste omwille van politieke redenen alleen nog op Erbil en niet meer op Suleimaniya te vliegen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 (*sic*) tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR 'Handbook on procedures'. Tevens stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Uit het verzoekschrift leidt de Raad verder af dat verzoeker ook de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht, alsook de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In een eerste middelonderdeel betoogt verzoeker dat hij wel nieuwe elementen heeft aangebracht, namelijk de stavingstukken die hij overmaakte waaruit moet blijken dat hij wel degelijk afkomstig is uit het district Sinjar. De commissaris-generaal zou ten onrechte oordelen dat artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet niet voorziet in de mogelijkheid dat nieuwe elementen ook slaan op extra bewijsstukken om de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig bevonden relaas te versterken. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal zich er te gemakkelijk van af maakt door te verwijzen naar algemene corruptie binnen de Iraakse overheidsdiensten, waardoor Iraakse stukken een relatieve bewijswaarde hebben, zeker aangezien de commissaris-generaal zich wel baseert op het paspoort van verzoeker om te stellen dat hij uit de provincie Dohuk komt. Volgens verzoeker had de commissaris-generaal hem moeten confronteren met de motieven waarom hij de documenten niet overtuigend acht. In dit verband wijst verzoeker op de samenwerkingsplicht in de bewijslast en is hij van oordeel dat de beslissing dient te worden vernietigd.

In een tweede middelonderdeel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus betwist verzoeker het standpunt van de commissaris-generaal dat er in de provincie Dohuk geen situatie van willekeurig oorlogsgeweld zou heersen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Hij illustreert dit aan de hand van het terreurgeweld en de Turkse luchtaanvallen op Noord-Irak. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: i) COI Focus 'De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio', d.d. 14 maart 2018, ii) een reisadvies van de overheid van het Verenigd Koninkrijk (ongedateerd) en iii) een rapport van de NGO *Human Rights Watch* van 19 september 2018. Uit deze drie stukken besluit verzoeker dat "de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja niet veilig zijn" en dat de terugkeer voor verzoeker helemaal niet mogelijk is.

2.2. Nieuwe gegevens

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de COI Focus Irak *Situation sécuritaire dans la Région Autonome du Kurdistan* van 14 maart 2018 toe, het reisadvies van de Britse overheid voor Irak en een nieuwsbericht van *Human Rights Watch* van 19 september 2018: "Turkey/Iraq: Strikes May Break Laws of War" (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2.2. In een aanvullende nota van 31 januari 2020 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq" van mei 2019, naar de "EASO Country Guidance note: Iraq" van juni 2019, naar de "EASO COI Report Iraq - Security situation" van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS), naar de "EASO COI Report Iraq – Internal mobility" van 5 februari 2019, naar de "COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio" van 20 november 2019 en naar de "COI Focus Irak – De bereikbaarheid van de Koerdische Autonome Regio met het vliegtuig" van 19 september 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. In de bestreden beslissing wordt in de eerste plaats gesteld dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden kunnen worden vastgesteld.

Vervolgens overloopt de commissaris-generaal het eerdere verzoek om internationale bescherming die door verzoeker werd ingediend en stelt hij vast dat verzoeker in het kader van zijn huidige verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen heeft aangereikt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In de beslissing wordt overwogen dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd, dat hij louter verwees naar zijn eerdere asielmotieven en dat hij volhardt in zijn ongeloofwaardig bevonden herkomst uit het district Sinjar, in de provincie Ninewa. De commissaris-generaal stelt dat de documenten die verzoeker thans bijvoegt niet vermogen afbreuk te doen aan de conclusies betreffende zijn beweerde herkomst gezien verzoeker hieromtrent geen geloofwaardige verklaringen had afgelegd, en bovendien blijkt uit objectieve informatie dat vrijwel alle documenten in Irak in vervalste vorm te koop zijn.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, verwijst de Raad naar recente objectieve informatie, waaruit blijkt dat er voor verzoeker bij terugkeer naar de provincie Dohuk in de Koerdische Autonome Regio geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal besluit dat het verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6/2, §1, van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk dient te worden verklaard, gezien er geen nieuwe

elementen worden aangevoerd die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aangezien de beoordeling van de commissaris-generaal beperkt is tot de vraag of verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, heeft aangevoerd. Het middel is evenmin ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 26 van het *"Koninklijk Besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*, gezien die rechtsbron niet bestaat. In zoverre verzoeker zou verwijzen naar het gelijknamig besluit van 11 juli 2003, is het eveneens onontvankelijk gezien verzoeker niet *in concreto* aantoont hoe de bestreden beslissing de genoemde bepaling zou schenden. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift, vermeldt deze bepaling nergens een verplichting voor de commissaris-generaal om de documenten die verzoeker overmaakt voor te leggen aan een *"autoriteit die hen kan waarmerken of ongeldig verklaren"*. Het middel is tenslotte eveneens ontvankelijk in zoverre verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 197, 198 en 199 van het UNHCR *'Handbook on procedures'*, gezien deze artikelen geen formele rechtsbronnen betreffen met directe werking in de Belgische rechtsorde.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.4. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van dezelfde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op *"afdoende"* wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). Hetzelfde kan gesteld worden over de specifieke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, die verzoeker eveneens geschonden acht.

2.3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. (...)"

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken,

een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.*, Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn huidige, tweede, verzoek om internationale bescherming van 9 mei 2019 op 5 juni 2019 een verklaring kon afleggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (AD 18/12078Z, stuk 8, Verklaring volgend verzoek, 5 juni 2019). Uit dat document blijkt dat verzoeker het volgende aanbracht als 'nieuwe elementen': *"Op basis van nieuw identiteitsdocument, mijn nationaliteitsbewijs. Ik heb ook een originele geboorteakte. Getuigschrift van de Mokhtar van de wijk waar ik woonde. Een document van de school waar ik studeerde."* Gevraagd of zijn vrees nog steeds dezelfde is, antwoordde verzoeker: *"Jawel"* (*Ibid.*, vraag 15).

Blijkens het administratief dossier legde verzoeker in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming vier stukken neer, namelijk een nationaliteitsbewijs, een geboorte-attest, een attest van zijn school en een attest van zijn 'Mokhtar' (AD 18/12078Z, stuk 5, Documenten). Verzoeker verklaarde hieromtrent het volgende: *"Er was twijfel over mijn afkomst. Ik wil bewijzen dat ik van dat dorp ben"* (AD 18/12078Z, stuk 8, Verklaring volgend verzoek, 5 juni 2019, vraag 15).

2.3.7. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement, waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen.

2.3.8. Verzoeker kan worden bijgetreden waar hij oppert dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid eventueel kan worden hersteld door nieuwe verklaringen en documenten. De Raad wijst er evenwel op dat dit enkel mogelijk is op de wettelijke voorwaarde uit artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat deze *"nieuwe elementen of feiten"* *"de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt"*. Zoals hierboven reeds aangehaald, komt het aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen, dat ze niet louter algemeen van aard zijn of de voortzetting vormen van een relaas dat op wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden.

2.3.9. Met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van verzoekers herkomst uit het district Sinjar dringt zich de vaststelling op dat deze ongeloofwaardigheid reeds definitief werd bevestigd in 's Raads arrest naar aanleiding van het eerste verzoek om internationale bescherming (RvV 14 maart 2019, nr. 218 227). Het gezag van gewijsde van dit arrest staat eraan in de weg dat de Raad zich opnieuw zou uitspreken over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat zijn eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.3.10. Verzoeker legt in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen verklaring af, doch verwijst louter naar de documenten die hij neerlegt. Documenten hebben evenwel louter een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in zoverre zij door geloofwaardige verklaringen worden vergezeld. Daar kan *in casu* geen sprake van zijn, gezien de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn beweerd herkomst uit Sinjar reeds vastgesteld werd door de Raad in een arrest dat thans kracht van gewijsde geniet. Het neergelegde nationaliteitsbewijs en de geboorteakte uit 2014, een schoolattest dat bevestigt dat verzoeker tot 2002 school liep en de getuigenis van de Mokhtar, die een gesolliciteerd karakter vertoont, kunnen bezwaarlijk als overtuigende bewijsstukken worden beschouwd om aan te tonen dat voor verzoeker het district Sinjar in de provincie Ninewa als relevante

regio van herkomst dient te worden beschouwd bij de beoordeling van zijn actuele behoefte aan internationale bescherming. De Raad wijst verder op informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat documenten in Irak makkelijk in vervalste vorm kunnen worden gekocht (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Irak: Corruptie en documentfraude, 8 maart 2016). De documenten die verzoeker bijbrengt, kunnen dan ook niet beschouwd worden als bewijselementen die op zekere wijze aantonen dat zijn eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien de stukken toen zouden hebben voorgelegen. Derhalve kunnen ze evenmin beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking zou komen.

2.3.11. In een tweede middelonderdeel betwist verzoeker de stelling van de commissaris-generaal dat hij geen reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar Dohuk, Koerdische Autonome Regio, Irak, in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de provincies van de Koerdische Autonome Regio “wel onveilig” zijn en verwijst daarvoor naar i) COI Focus ‘De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio’, d.d. 14 maart 2018, naar ii) een reisadvies van de overheid van het Verenigd Koninkrijk (ongedateerd) en naar iii) een nieuwsbericht van de NGO *Human Rights Watch* van 19 september 2018 (Verzoekschrift, bijlagen 3-5). Uit deze drie stukken besluit verzoeker dat “de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja niet veilig zijn”, maar hieruit kan niet worden besloten dat er in de Koerdische Autonome Regio sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij er voor burgers een reëel risico bestaat om louter door hun aanwezigheid in het gebied het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De commissaris-generaal volhardt in de conclusie uit de bestreden beslissing en voegde daartoe op 31 januari 2020 middels zijn aanvullende nota recente landeninformatie toe aan het administratief dossier. Na lectuur van de “COI Focus Irak – De veiligheidssituatie in de Koerdische Autonome Regio” van 20 november 2019, stelt de Raad vast dat er inderdaad geen sprake is van willekeurig oorlogsgeweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet voor wat betreft de provincies van de Koerdische Autonome Regio, waaronder de provincie Dohuk, waar verzoeker luidens zijn verklaringen verbleef alvorens naar België te vertrekken.

2.3.12. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker in zijn tweede verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten heeft voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, waardoor de commissaris-generaal rechtsgeldig kon besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van het tweede verzoek om internationale bescherming.

2.3.13. Bijkomend stipt de Raad aan, naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat hij bij een terugkeer wel degelijk een gegronde vrees koestert voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade, dat het onderzoek beperkt blijft tot de ‘nieuwe’ elementen in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Voorts is het advies van de commissaris-generaal betreffende de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet niet bindend en wijzigt dit de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat dit advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (cf. RvS 21 januari 2020, nr. 246.785; RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

2.3.14. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 57/6 en/of 57/6/2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er werd tevens geen manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.15. Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng mei tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN